

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΒΡΗΤΕ ΜΑΣ.

Σ' τὸ κόκκινὸ τῆς ντόμινο χωμένη
Μὲ μάσκα εἰς τὸ πρόσωπο γιὰ δὲ

Ἡ συντροφιά μας εἰς τὸ δρόμο βγαίνει.
Ποιοὶ εἴμαστε;—Σᾶς νοιώσαμε!—'Αμ' δέ;

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΣ.

* Ἀς ἤθελαρ οἱ ἄνθρωποι ἀλλοιώτικοι γὰ γίνουν.

Ὅταν εἰς ὥρας σπληνικῆς ἀνίας ἐξέπεμπε τὴν εὐχὴν ταύτην ὁ σατυρικός Σούτσος εἰς τὸ ποίημά του, Ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς, ἡ μεγάλη ἀθηναϊκὴ κοιλία δὲν εἶχεν ἀκόμη συλλάβει τὴν σατυρικὴν τῆς λέξιν :

Κόφ' το.

Οἱ σχολαστικοὶ ἡρώτων χθές :

— Μὰ τί θὰ πῇ : κόφτο !

— Πόθεν ἡ λέξις : κόφτο !

— Ποιὸς πρωτοεῖπε τὸ : κόφτο !

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ : κόφτο !

Καὶ οἱ σχολαστικώτεροι ἐπροθυμοῦντο νὰ ἐρμηνεύσωσι τὴν λέξιν, οἱ μὲν ὡς σταφυλὴν ξεκρεμῶντες αὐτὴν ἀπὸ δὲν ξεύρω ποίου μεθύσου, εἰς δὲν ἔλεγον : Κόφ' το—τὸ ροῦμι, οἱ δὲ ἀπὸ δὲν ξεύρω ποίου τρελλοῦ εἰς δὲν ἔλεγον : Κόφ' το—τὸ δένδρον.

'Αλλ' ἡ κοιλία τῶν Ἀθηνῶν ἀδιαφόρει ὑπερήφανος διὰ τὰς καταπατήσεις αὐτὰς τῶν δικαιωμάτων τῆς, ὡς θὰ ἡδιαφόρει λέαινα περὶ ἣν θὰ συνεζήτουν ἂν γαλῇ ἢ ποντικὸς ἐγέννησε τὸν δαυχαίτην σκύμνον τῆς.

Εἶχεν ὄψιν ἐπαναστατικὴν ἢ πρωτεύουσα τὴν Κυριακὴν. Ἐφάνετο λαὸς ἡσυχάσας ἐπὶ εἰκοσαστίαν ὡς βλάξ καὶ ἐξυπνὼν ὡς τρελλός.

Πραΐα ἔαρος ἡμέρα, ἥς ὁ ἥλιος ἐπυράκτου ἄλλ' αἱ αὖραι ἐδρόσιζον καὶ ἐμέθουν, εἶχε λούσει ὅλην τὴν πόλιν εἰς γενικὸν ἡλίου καὶ ψυχικῆς θερμῆς ῥοῆς καὶ ἐχρησάμευσεν ὡς τὸ ἐξωτερικὸν ἐνδυμα τῆς πανηγύρεως ἦν ἐώρταζον αἱ ψυχαί.

'Απὸ τῆς ἐσπέρας ἤδη τοῦ Σαββάτου ἤρξατο ὑπὸ μυριάδων κατοίκων γραφόμενος ὁ μεθυστικός πρόλογος τῆς Κυριακῆς. Τὸν στίχον τοῦ Σούτσου :

* Ἀς ἤθελαρ οἱ ἄνθρωποι ἀλλοιώτικοι γὰ γίνουν

ἀπὸ τοῦ χεῖλους τῆς Μούσης του ῥοφῶντες ὅλοι ὡς διὰ μαγείας τὸν ἔκαμνον πρᾶγμα. Αἱ γυναῖκες ἦσαν πλέον τοῦ συνήθους ζωηραὶ οἱ ἄνδρες τολμηρότεροι τὰ παῖδια ὅλα χαρά· οἱ γέροντες ἀνεγεννῶντο ἐν τῷ δνεῖρῳ τῆς νεότητός των. Οἱ ἄποροι ἦσαν πλούσιοι ἐντὸς ἰσπανικῶν μεγάρων ἐπὶ ὠχρῶν ἀσχήμων προσώπων φιλόφρωνοι ἀκτίνες ἡλίου ἐχρησάμενοι ὡς κοσμητικὰ ἐπίθετα, ἐνῶ αἱ εὐμορφοὶ . . . ἀνεδιπλοῦντο ἐντὸς τῆς διαφανοῦς εὐμορφίας των καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἡ μία, ἡ φαινομένη εὐμορφία, ἦτο ὥραφα προσωπίς τῆς ἄλλης, τῆς κρυπτομένης εὐμορφίας.